

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΣΥ με ξερείς, Λαυρέντη μου. Έτσι ήμουνα πάντα, περήφανος... Κι' έτσι θα μείνω ως να πεθάνω.

Καί γυρίζοντας στού Θανασοῦλια, ἐπρόστεσε :
— Πάρτα ἀπόψε, έτσι, χωρίς χαρτί, γιατί θά μου ζωοφανή, νά ξερείς!...

— Καλά, πατέρα, δὲ θά σοῦ χαλάσω τὸ χιτῆρι, ὅμως νά ξερείς ἀπ' αὐτὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη... Δόξα τῷ Θεῷ, ἔκανα τὸ βίός μου ἐγὼ... Θά τὰ ξεδέφω γιὰ φορέματα τῆς Φωτοῦλιας.

Ἦσαν ἀκόμα κώμιστοι. Μίλησαν γιὰ τὰ στεφανώματα —δηλαδή ἔλεγε ὁ πατέρας κι' ὁ προξενητής, γιατί ὁ γαμπρός δὲν ἔδειχνε φανερὴ βιασύνη... Ὁ κοιμπάρος εἶχε βρεθεῖ κίολας : ἕνας φίλος τοῦ κῆρ Γιάννη, ἀπόστρατος Ὀπλοστασίτης κι' αὐτός, μετὶ τῆς γυναῖκα του, θάλλαζαν τὰ στέφανα.

— Αἰῶνα τὸ μεσημέρι θὰ φάμε μισὴ σάπι, εἶπε ὁ κῆρ Γιάννης στού μέλλοντα γαμπρό του... Θά μᾶς τιμήσῃς βέβαια, Λαυρέντη;

— Μετὰ χαρᾶς, Γιάννη μου! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ προξενητής. Έτσι θὰ πάρω τὴν εὐχαρίστησι νά εὐχρισθῶ καὶ τὴ νυφοῦλα μας, τὴν ὄμορφη!

Καί ἀπάνω στον ἐνθουσιασμό του χτύπησε προστατευτικὰ τὸν ὄμο του Θανασοῦλια :

— Κοιμέτο πράμα σοῦ δίνω γὼ σέβανε!

Γέλασαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ χωρίστηκαν. Ὁ Θανασοῦλιας τράβηξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμενε, οἱ ἄλλοι δυὸ γιὰ τὰ σάπια τους.

Ὁ κῆρ Γιάννης, μπαίνοντας κεῖνο τὸ βράδυ σπίτι του, βῆκε τὴν κόρη του κουβαριασμένη στο ντυβάτι.

Τὰ μάτια τῆς Φωτοῦλιας ἦσαν κώκκινα ἀπ' τὰ κλάματα... Μὰ τώρα κειὰ δὲν ἔκλαγε. Ἡ βρύση τῶν δακρῶν τῆς εἶχαν στερεφεῖ... Τώρα ἦταν πεμικμένη σὲ μιὰ βαθεῖα, παρὴ σὺλόγη. Ἄγωνιζότανε λὲς νά πάρη μιὰ φοβερὴ ἀπόφρασι.

— Καλησπέρα, Φωτοῦλια, εἶπε ὁ πατέρας.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε. Ὁ κῆρ Γιάννης κείωσε :

— Ἄ, έτσι ; Ἀκόμα δὲν ἐγύρισε τὸ ξερό σου τὸ κεφάλι ; Καλά ! Μὰ ὅτι καὶ νά κάνης, δὲ θά σοῦ περάσῃ... Ἐκεῖνο ποῦ θέλω γὼ, κεῖνο θά γίνῃ!... Αἰῶνα τὸ μεσημέρι θά ῥθῇ ἐδὼ ὁ γαμπρός μετὶ τὸ Λαυρέντη τὸν ψάλτη. Θά τοὺς κάνουμε ἕνα καλὸ τραπέζι, ὅπως ἀξίζει... Θά σερβιρῶ προῖ—προῖ νά φρονίσω. Λοιπὸν, πήγανε τώρα νὰ κοιμηθῆς, καὶ τὸ προῖ φρόντισε νά καλέσῃ τὴν κυρὰ Κατερίνα τὴ γειτόνισσά μας, νά σὲ βοηθήσῃ στού μαγρέμα. Πές της πὼς θά τὴν πληρώσουμε καλὰ γιὰ τὸν κόπο της.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ πατέρας πήγε στὴν κἀμαρά του.

Ἡ Φωτοῦλια δὲν ἐσάλεψε ἀπὸ τὸ ντυβάτι. Ἡ ὄρες περνοῦσαν, ὄρες θανατερῆς ἀγωνίας. Καὶ τὰ χαράματα τὴν ἐρῆσαν ζῦντια. Ὁμως εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της.

Ὁ κῆρ Γιάννης δὲν φερόμενε, ὅπως ἄλλοτε, νά σοῦ φέρῃ ἢ κόρη του τὸν προῖνὸ του καφέ. Ντύθηκε καὶ πήγε ἴσα στὴν ἀγορὰ νά φωνίσῃ γιὰ τὸ... ἐπίσημο γεῖμα.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἕνας λοῦστρος ἔφτασε στού σπίτι, φορτωμένος ἕνα μεγάλο καλάθι τρώφια. Κρέατα, ψάρια, σαλάτες.

— Τὰ στέλνει ὁ πατέρας σας, εἶπε τὸ παιδί, ἀκουμπώντας κάτω τὸ καλάθι.

Ἡ Φωτοῦλια ἐκύτταξε ὅλα κείνα τὰ πράματα σαστισμένη. Ὁ νοῦς της γύριζε σὰ σβούρα. Νόμιζε πὼς εἶνε θυθισμένη σ' ἕνα κακὸ ὄνειρο.

— Μὰ τί χροιάζονται ὅλ' αὐτὰ ; ἔλεγε μέσα της. Ἐγὼ... ὡς τὸ μεσημέρι... θά πεθάνω.

Ἄξαφνα χιτιὰ ἢ πόρτα. Ἡ Φωτοῦλια βγαίνει στού παράθυρο καὶ τί βλέπει ! Τὸ Λάμπη μετὶ τῆς μητέρας του!... Τὴν πρώτη στιγμὴ νόμιζε πὼς τρελλάθηκε. Ἐφερε τὴν παλάμη στού μέτωπο, στὰ μάτια, ὕστερα στὴν καρδιά της ποῦ κόντευε νά σπάσῃ.

— Καλημέρα, Φωτοῦλια!... Καλημέρα! τῆς φώναξαν ἀπὸ κάτω μίνα καὶ γυὸς.

Ἡ κοπέλλα βρῆκε τὴ δύνανσι, ἂν καὶ σύγχρομη ταραγμένη, νά τρέξῃ κάτω, στὴν πόρτα. Μὰ ὅταν ὁ Λάμπη βρεθῆκε στὴν εἴσοδο, ὅταν τὸν ἀντίκρισε κοντὰ της, ἢ συγκίνησί της ἦταν τόσο μεγάλη, ποῦ δὲν μπόρεσε νά τὴ βαστάξῃ. Τὰ μάτια της θόλωσαν, κλονίστηκε καὶ θάβηκε, ἂν δὲν πρόφτανε ὁ Λάμπη νά τὴν κρατήσῃ στὴ σι-

βαρὴ ἀγκαλιά του :

— Φωτοῦλια!... Φωτοῦλια!...

Έτσι, κρατώντας τὴν ἀπὸ τὴ μίαν ἀμασκάλη αὐτός, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ μητέρα του, τὴν ἔφεραν ἐπάνω, τὴν ἔβαλαν στον καναπέ.

Ἡ Φωτοῦλια συνήθε, με κλάματα, με δάκρυα κι' ἀναφυλλιτὰ τοὺς διηγῆθηκε τὴν τραγωδία της :

— Ὡς τὸ μεσημέρι... θά πεθάνω!...

Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ τὴ φοβερὴ φράσι της κι' ἀκούγονται βήματα χιτιπτὰ καὶ γογγύρα στὴ σκάλα... Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ χύνεται μέσα ὁ κῆρ Γιάννης!

Μὰ γιατί εἶνε έτσι κώκκινοι, ἀναμικνός ; γιατί τὰ μάτια του βγάξουν φροτιές ; Κάτι σοβαρὸ τοῦ συμβαίνει βέβαια!... Ἡ Φωτοῦλια, κατὰπληκτη, φροτίζει τὸν πατέρα της μετὶ τὸ βλέμμα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ κῆρ Γιάννης ἀλλάζει τρόπο. Στέκεται μπροστὰ στὴ Φωτοῦλια καὶ με φωνὴ τρεμάμενη ἀπὸ συγκίνησι καὶ λύπη, τῆς λέει :

— Φωτοῦλια μου, κόρη μου, συχώρεσέ με ! Σὲ κατὰστρεφαί ! Σοῦ χάσα τὰ λεφτὰ σου, τοὺς κόπους σου, παιδάκι μου... Ἐφργέ, ὁ ἀτιμος ! ἔφυγε!...

— Ἐφργε ;... Ποὺς ἔφυγε ;

— Ἐκεῖνος ὁ κλέφτης, ὁ Θανασοῦλιας ! Γιατί ἦταν ἕνας κλέφτης, ἕνας ἀπατεώνας. Γυρίζει στὶς ἐπαρχίες, ξεγελάει τὸν κόσμο καὶ μόλις καταλάβει πὼς τόνε μωρίστηκε ἢ ἀτιμώθηκε, τὸ σκάει!... Νά, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο... Σήμερα τὸ προῖ πήρε τὴ βαλίτσα του, μπῆκε στού πρώτο τραῖνο καὶ πάει!... Ἄχ, μασκαρὰ Λαυρέντη, τί μοῦφτειαξες, ἄχ, κλοῦδεις, ποῦ θά μοῦ πᾶς. Ἐσὺ θά μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα ! Ποῦ νά ξεροῦ γὼ, Φωτοῦλια μου, ποῦ νά ὑπομιαστῶ ; Πλοῦσιος σοῦ λέει, Ἄμερζάνος, τρία μαγαζὰ στὸ Σιάγιο ! Κι' ἦταν ἕνας τυχοδιώκτης. ἕνας κωζόχογος. Σούβλισμα θέλεις, Λαυρέντη, παλιρᾶνθοπε!... Δυστυχία μου, τί ἔπαθα ! Τί ἔπαθα!...

Καὶ γονατίζοντας στού πάτωμα, ἔπιασε τὰ χέρια τῆς κόρης του, ποῦ τὸν ἄκουγε ἄφωνη.
— Συχώρεσέ με, Φωτοῦλια μου, συχώρεσέ με ! ἔλεγε με κλάματα. Σὲ κατὰστρεφαί!... Πάνε τὰ χροματῶνια σου!...

Τότε ὁ Λάμπης —ποῦ ἔστρεξε παρῶμερα καὶ ποῦ στὴ ζῶλη του ὁ κῆρ Γιάννης δὲν τὸν εἶχε προσέξει— ἐνόμισε πὼς ἦταν κειὰ κωρός νά μιλήσῃ. Ἐπιασε τὸν κῆρ Γιάννη καὶ τὸν ἐσῆκωσε.

— Μὴν κάνεις έτσι, τοῦ εἶπε, μὴν ἀτελιπῆσαι!... Καμμιὸ καταστραφῆ. Ἴσως μάλιστα ἦταν καὶ σωτηρία, ἀφοῦ γλυτώσατε φτηνὰ ἀπὸ ἕναν ἀπατεώνα.

— Μὰ ἢ Φωτοῦλια μου ;... Τί θά γίνῃ τώρα ἢ Φωτοῦλια μου ;

Ὁ Λάμπης τὸν ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια, καὶ μ' ἐπίσημο τόνο εἶπε :

— Κῆρ Γιάννη, ἐμεῖς, χωρίς νά ξερούμε τίποτε ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ, γιατί φτάσαμε μόλις χθὲς τὸ βράδυ, ἀργά, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐρχόμεστε μετὶ τῆς μητέρας μου νά σοῦ κάνουμε μιὰ πρότασι : Θέλεις νά με κάνης παιδί σου ;... Τὴν ἀγαπᾷ τὴ Φωτοῦλια καὶ ἔξερο πὼς ἀνταποκρίνεται στού αἰσθημα αὐτοῦ τοῦ παιδινοῦ της φίλου. Ἡ μητέρα μου τὴ λατρνεῖ, σὴν κόρη της. Θά τὴν κάνουμε εὐτυχισμένη. Στὸ ὑπόσχομαι!...

Ὁ κῆρ Γιάννης τὸν ἐκύτταξε σὰ νά τᾶξε χαμένα.

— Μὲ τὴν εὐχή μου, παιδί μου, μετὶ τὴν εὐχή μου, μοιμηούρισε καὶ τὸν πήραν πάλι τὰ κλάματα τὸ γέρο.

Ἡ μητέρα τοῦ Λάμπη σφουγγίριζε τὰ μάτια της. Ἡ Φωτοῦλια πότε γελούσε, πότε ἔκλαγε. Κι' ἦσαν ὅλοι εὐτυχισμένοι μετὶ μέσα, στού μικρὸ σπιτάκι, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔπερσε μιὰ τέτοια τριαιμία...

Τώρα ὁ οὐρανὸς ἦταν ἑάστερος, τὰ σύννεφα εἶχαν διαλυθεῖ. Ὁλες ἢ καρδιὲς κει μέσα χιτιπούσαν ἀπὸ χαρὰ. Ἡ καρδιὲς τῶν δυὸ γέρον, ποῦ ἔβλεπαν τὰ παιδιὰ τους εὐτυχισμένα, καὶ ἢ δυὸ νέες καρδιὲς ποῦ ἦσαν γεμάτες ἔρωτα.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Λέει τὸ κάρθονο : — Μπα ! Γιατί τάχα ; Καὶ τὸ διαμάντι κάρθονο δὲν εἶνε ;...

Νά ἐπιμένῃς σ' ἐκεῖνο ποῦ λὲς, κι' ἂς ἔχεις ἄδικο. Ἀπ' τὴν πολλὴ ἐπιμονή, στού τέλος θά βρεθῆς νάχης δίκιο.

Ἄμα λουφρονάζουμε μίαν ἀρετὴ μας καὶ τὴ διαλαλοῦμε σ' ὄλο τὸν κόπο, ἀρχίζουμε νά δίνουμε τὴν ὑπόνοια, πὼς αὐτὴ εἶνε ἀκριβῶς ποῦ μᾶς λείπει ὀλωσδιόλου.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

